

ERNEÈ (FRANÇA)

Carlos Zaragoza

El passat divendres 23 de setembre jo i el meu company de viatge Héctor Bellés, iniciàvem un llarg viatge d'uns 1400 km els quals anaven tots carregats d'il·lusió. Anàvem, jo per primera vegada i ell per segona, al que és el major event de motocross del món, en el qual van les màximes entitats del motocross, com són Stefan Everts, Javier García Vico o Ricky Carmichael entre altres.

Eren les quatre de la vesprada quan marxàvem cap allà, a Vinaròs vam fer un paronet per arreplegar un colega, un tal Isaac, que anava a ser un dels dos més que venien amb nosaltres, l'altre l'arreplegaríem a Barcelona. No res, en unes 14 horettes ens plantàrem al lloc, arribàrem a les 6 de la matinada i ens posàrem mans

Una de les eixides de les carreres del diumenge

a la faena. Vam parar la tenda per fer un bequesonet el qual no va ser possible ja que acabar de parar la tenda ens va entrar la fam i vam esmorzar. Els entrenaments lliures començaven a les 9 del matí i com en acabar d'esmorzar eren les vuit i mitja vam decidir anar a pegar una volta per boxes i veure el circuit, les tendes estaven parades a 2 minuts de l'entrada, vam comprar l'entrada per els dos dies i en entrar dins ens quedarem alucïnats, allò era impressionant un circuit en perfecte estat, tot arreglat i organitzat per començar.

Ens vam passar tot el matí veient motocross de qualitat i buscant el millor lloc per veure l'espectacle, quan van acabar els entrenaments del matí ens dirigírem a les tendes per fer el dinar. El nostre cuiner, del "terreno", va traure les eines del cotxe i va començar a fer el sofregit per als macarrons. Els macarrons estaven boníssims, dinàrem com si estiguérem a casa, i després una siesteta, però curteta que a les dos i mitja començaven els entrenaments de

Tots els del viatge

L'ambient que es respirava moments abans de la carrera

classificació, començaren amb mal peu per als espanyols, sobretot per a Jonathan Barragán que va trencar el motor de la seua KTM, però al final ens classificàrem.

Per la nit feien Freestyle, ens quedarem per veure-ho però era algo roïnot i ademés estàvem cansats i teníem fam, així que tornàrem a les tendes que ens esperava la carn per torrar-la i menjar-nos-la. La torrà estava boníssima un entrepà de butifarra, carn, i llonganisses, perfecte per anar-se'n al "sobre", i això vam fer, dormir com a angelets per molt de soroll que feren nosaltres dorquem igual.

Héctor Bellés i Carlos Zaragoza eixint del circuit amb la bandera al coll

Abans de l'hora ens desperta la pluja i quan va parar vam eixir, despararem les tendes, ferem l'esmorça, o amanirem tot per moure i esmorçarem. Ens emportarem una motxilla amb beguda i els entrepans de dinar fets per no perdre detall. Una volta allí ens instal·larem i planterem la nostra bandera d'Espanya per a que els pilots espanyols sapiguéren que no estaven sols. Mirarem les manegues de repesca que era l'última oportunitat per a classificar-se, però l'equip espanyol ja estava classificat. Quan començaren les autèntiques carreres nosaltres estàvem allí per veureu, els espanyols feren bones carreres no se en quin lloc quedarem perquè tinguérem que moure avans de que començara la tercera i última carrera per poder arribar bé al poble, encara així ixquerem a les quatre menys quart i arribarem ací a les cinc de la matinada.

Un viatge llarg i divertit el qual fou pesat però va valdre la pena, va ser un d'eixos que no s'obliden mai en la vida.